

1/ Helmut Michel se narodil do smíšené, česko-německé rodiny v Raspenavě na podzim roku 1938. Celé jeho dětství bylo poznamenáno druhou světovou válkou, po které nezůstal v Sudetech, jak se pohraničním oblastem od Lužických hor po Jeseníky říkalo kámen po kameni.

„Když potom sem šel do školy, já sem nastoupil do školy v Hejnicích a pak po Květnu 1945 sem začal chodit do obecné školy v Lužci ... tam byla obecná škola, tak my sme byli přiřčleněni tam do Raspenavy do školy.“

2/ Připravit si věci na vyučování a vyrazit do školy, vypadalo ve 40. letech asi takto...

„Když sem byl v tý německý škole v Hejnicích, tak tam bylo nařizeno nosit tašky s tou houbičkou, pak tabulku ... každej měl takovou tabulku v aktovce, na to jsme psali. Dostávali sme šátky, museli sme mít navlhčený šátky. Když byl leteckej poplach, ty sme si museli uvázat, aby sme nedejchali ten prach, kdyby náhodou spadla bomba, najednou zahoukali leteckej poplach, šup, všechny děti do kláštera dolu, já sem tam nešel, já je pustil, ať jdou dolů, já sem si vzal aktovku a šel sem domů.“

3/ Toto rozhodnutí šestiletého Helmuta způsobilo ve škole velký rozruch. Všichni si totiž mysleli, že v krytu zůstal.

„A já sem šel pěšky domů a letělo letadlo, já jsem viděl jedno letadlo, jak letělo .. no jo ale oni nevěděli, co se bude dít a to bylo ke konci války ... že jo, to všechny ty bomby poztráceli ve Frýdlantě a támhle v Dětrichově nebo kde. V Drážďanech to vysypali, to sem se koukal, to bylo vidět až sem.“

4/ Po osvobození, v roce 1945, nastoupil pan Michel zpátky do České školy.

„Já sem moc česky neuměl a naučil sem se číst, naučil sem se česky jenom tím, že sem stále čet.“

5/ Z obnoveného Československa odešlo po válce na základě Benešových dekretů na 3 miliony Němců, včetně těch sudetských.

„Nešli sme do odsunu z toho titulu, že maminka byla Češka a tatínek ještě nebyl doma z armády, on byl v tom zajetí americkým.“

6/ Tatínka nechtěli dlouho ze zajetí pustit zpátky domů, říkali mu, že stejně přijdou všichni Němci tam. Nakonec se vrátil.

Po válečných letech nacistického teroru, přišla v únoru 1948 další temná doba, doba vlády jedné strany. Helmut Michel to vše shrnul na závěr našeho setkání takto ...

„Ale přežili sme to, doufám, že přežijem ten koronavir taky.“